

Söz ömrümün cizgilərindən

Yenə çəkilməşəm özümə. Yenə duyğularla, fikirlərlə, xatirələrlə, xəyallarla, bir sözlə, özüm öz dünyamla üz-üzə oturmuşam. Göz-gözə dayanmışam. İndiki anda səsini də eşidirəm, nəfəsini də duyuram, gözlərini də görürəm, hətta saçların da toxunur üzümə. Amma bunlar hamısı xəyaldı, yeni mənim görmək istədiyim, yaşamaq istədiyim anın xəyalı!..

Özüm-özümle dialoq qurmuşam. Sual verirəm, cavab sükut olur. Cavab verirəm, sual sükuta çevrilir. Bilmirəm, bu nəyin göstəricisidi, nəyin əlamətididi və ümumiyyətlə, mənim bu halım nədən xəbər verir, məni hara aparır. Bax, bilə bilmədiyim və adını eşitmədiyim, sualını vermədiyim, cavabını dinləmədiyim bu dialoqun təsvirini necə edim, şəklini necə çəkim? Onları qələmlə dəftərə necə yazım? Yəqin ki, bu sualları oxuduğunuz anda bir qisminiz acıyırsınız mənə, bir qisminiz irad tutursunuz, başqa bir qisminiz yol göstərirsiniz və yaxud da əlinizi yelləyib keçib gedirsiniz.

Hətta hansısa bir sözü dilinə gətirənlərdən də var. Amma mən başımın xarab olduğuna hələ ki, inanmıram və onun əlamətini də hiss etmirəm. Lakin özüm də bilirəm ki, könüllü şəkildə həyatımın mənasına çevirdiyim yaşam son nəfəsimə qədər mənimlə birlikdə olacaqdır. Çünki o, mənim ruhumun ifadəsidir, üreyimin özüdür.

Belə olan halda bütün iradları da, təklifləri də, hətta halıma acımaları da qəbul edirəm. Ona görə ki, mən onların içərisindəyəm. Onlar da mənim həm daxili, həm xarici yozumda elə özüm deməkdir. Bir az da dəqiq ifadə etsək, necəyəmsə, yaşadıklarım da elə onun özüdür, təsdiqidir. Sadəcə olaraq mən danışiram, yazıram, xatırladıram. O isə dinləyir. Amma... Nə cavab verir, nə də yolundan qalır...

Hə, elə bilməyin ki, səsim, sözüm eşidilməyəndə "Sınıb qol qanadım yanıma düşür". Xeyr, məni eşitməyəndə də, dinləmək istəməyəndə də öz içimdə onun özü ilə, şəkilləri ilə, səsi ilə, hərəkətləri ilə danışiram. Və bilirəm ki, ruhumun bu hayqırıqları nə vaxtsa onun da qapısını döyəcək, onu da

yuxusundan səksəndirəcək. O da hansısa bir anda başını qaldırıb gözlərimin içinə baxıb üreyini göstərəcək nəsə deyəcək. Amma hələlik "o nəseni tapa, tuta bilmirəm". Əvəzində isə ona deyirəm:

***Həqiqətsən, ya xəyal,
Can um, deyim buyur, al!
Canım ol, canımda qal -
Ayrılib getmə məndən.***

***Sən gecikən sabahın
Könlümü dəşən ahı
Dəyişib nişangahı
Sıyrılıb getmə məndən.***

***Ömrə işıq, şüa ol,
Ən müqəddəs dua ol.
Üreyimə yuva ol -
Getmə, sən getmə məndən.***

Zaman öz işindədi. Saat öz bilidiyi kimi ötüb gedir. Kimsə zamanın, ya saatın hardasa özünə qoşulub, kimsə zamanın, ya saatın axınına düşüb, kimsə də mənim kimi zamanı durdurmağa, saatın əqrəblərini geri fırlatmağa çalışır. Özü də bunun mümkün olmadığı bilə-bilə. Bu, hardasa küləklə döyüşməyə, yağışla vuruşmağa bənzəyir. Bu, hardasa bir selin, bir fırtınanın qarşısını kəsmək üçün qollarını açmağa bənzəyir. Amma... Bütün bunlar baş verə-verə, cərəyan edə-edə insanı durduğu nöqtədə, olduğu anın içindən çıxmağa qoymur. Şəxsən mən elə bilirəm ki, bu yazını diktə etdiyim məkandan kənarda bir boşluq var, bir kimsəsizlik var və mən bu otaqdan kənara çıxsam o boşluğa düşəcəm, o kimsəsizliklə itib batacam. Bu da səbəbsiz deyil. Çünki mənim sözümün də, səsimin də, duyğularımın da, fikirlərimin də, hətta nəfəsimin də cü-cüldü, pöhrələndiyi, pərvazlandığı yerdə bu aid olduğum məkan. Bu yerdə sən mənimləsən, sən yanımdasən, sənə üz-üzəyəm, sənə görürəm, sənə eşidirəm. Ona görə də bu otağa daxil olanda bir anlıq donub qalıram, çünki sən burda ola-ola durub məni qarşılamırsan, boynuma sarılmırsan. Bax, onda içimdəki tənhalığın nə qədər güclü olduğunu hiss edirəm. Özü də getdikcə daha çox güc gəlir tənhalıq mənə. Elə bil ki, dizimin taqəti, gözümün nuru

azaldıqca gücüm də tükənir, müqavimətim də azalır. Deyə bilərsiniz ki, burda yaş faktoru da var. Amma mən içimdəkiləri heç vaxt yaşla uyğunlaşdırmamışam. Heç vaxt duyğumu yaşımın boyuna biçməmişəm.

Yeni mənim üçün sənə varlığın və sənə olan o böyük sevgim yerdən göyə qədərdir. Sən Tanrı dərğahındakı ən müqəddəs mələk, mən ona biyət edən bəndəyəm. Sən məni görməsən də və

yaxud görmək istəməsən də, bu sevgi dini mənim üçün hər yeri, hər məkanı gəzməli, görməli etsə də sənənlə görüşdüyüm yeri Cənnət edib mənim üçün. Mən xəyalən, ruhən sənənlə həmişə Cənnətdə görüşürəm. Xatirələrimin, istəklərimin və sevgimin cənnətində. Məhz bu səbəbdəndir ki, gəzdiyim, keçdiyim hər yerdə iz axtarıram. Bizi bir-birimizə bağlayan, bizi bir-birimizə xatırladan iz... O xatırlatmalar da yavaş-yavaş pıçıltıya çevrilir, misralanır. Bax, onda özüm də bilmədən üreyimi açıb tökürem vəərəqlərə və yazıram:

***Küçələri keçirəm gözüməndən
İzlərimiz neçə yerdə uyuyur.
Utanıram, zəhləm qaçır özüməndən
Unudulan izlər bizdən soyuyur.***

***Hər lapirdə bir xatirə, bir hənir
Az qalıram dəli olam, dəli mən.
Toxunduğum xatirələr tərpanir -
Sixammıram o uzanan əli mən.***

***Yerlə göyün arasındı yuvamız
Biz olmuşduq Qoşa uçan cüt qanad***

***Həsət ilə uzanan bu davamız
Həyat umur, bizdən ancaq bir həyat...***

Bu şeiri vəərəqlə köçürəndə mənə elə gəldi ki, dayanmışam yanımda və gözünün ucu ilə misraları izləyirsən. Elə hiss etdiyim bu duyğu ilə ətrafa baxdım. Görmədim. Amma içimdəki o hissiyyət mənə pıçıldayırdı ki, o, burdadı, o, yazdığını da oxuyur, danışdığını da eşidir, nələr yaşadığını da, hansı acılar çəkdiyini də gözəl

dərinliklərə getdim. Hardasa ola bilsin ki, əhatə dairəsindən də çıxdım. Amma bütün hallarda yer necə fırlanırsa, mən də eləcə sənənin başına fırlandım. Bir pərvanə ömrü gəlib keçdi ağılımdan.

Həsəd apardım və elə bildim ki, sən də həmin anda, həmin nöqtədə, həmin istəkdəsən. Necə ki, mən sənənlə eyni nöqtədə, eyni məqamda olanda gözlərini oxuyub, əllərinə toxunub hiss etdiklərimi sən də hiss edirsən. Və:

***Biz baş-baş qalanda
Söz qəhətə çəkilir.
Səndən öpüş alanda
Köz qəhətə çəkilir -
Üşüyür dodaqlarım.***

***Biz baş-baş qalanda
Yadlaşırıq elə bil.
Cütlüyün qorxusuna
Qatlaşırıq elə bil -
Titrəyir yanaqların.***

***Biz baş-baş qalanda
Vaxt da şimşəyə dönür.
Deyiləcək yalan da
Dilin ucunda sönür -
Dadıram yanaqların.***

***Biz baş-baş qalanda
Sanki heç biz olmuruq
Elə ona görə də
Biz baş-baş qalmırıq -
Haqlıdı qınaqların.***

Bütün yazı boyu təkrarladığım, dönə-dönə xatırlatdığım və təkrar-təkrar yaşadıklarım mənim özümə aid olsa da, onun yarısı sənənin payındı. Çünki sevgimin yarısı sənənsən. O tamliğa qovuşmaq, o yarı olanları bir görmək əbədi və ruhun qədər zəruri olan istəyindi, duandı. Yəqin ki, bütün duaları dinləyən bir gün, bir an mənim də duama zaman ayırır. Və mən həmin duanın işığında göz-gözə, nəfəs-nəfəsə dayananda yenə danışmağa söz tapmayacam. Çünki onda gözlərimiz, duyğularımız bir-biri ilə sözsüz danışacaqlar, sözə ehtiyac qalmayacaq və bir də bütün bunlar mənə görə gerçəklik, sizə görə isə yəqin ki, xəyal anıdı. Ol-sun!..